

πολλά κουττόπ'λλα πού 'κεῖν' δὰ γυμνολαίμ'κα, σ'χαμένον
σόι ! Εὐβ. ("Ακρ.) 'Εθύνκαμε τὸν ἀτσε βούλε τὸ γυμνολαίμη
(ἐσφάζαμε τὸν μεγάλο πετεινὸ τὸν γυμνολαίμη) Τσακων.
'Ιφτὸ τοῦ πιδὶ σὰ γυμνολαίμικου εἶνι ἀπ' τὴν ἀδυναμία (ἔχει
ἰσχνὸν λαίμον, ὡς εἶναι ὁ τῶν γυμνολαίμων ὀρνίθων)
Τῆν. Συνών. γκολιαβάρικος, γκολιάβα-
ρος 2, γκόλιαβος Α3, γκόλιος Α3, γκολια-
νάρικος 2, γκολιανός, γκαρολαίμης,
γλειφτολαίμης 2, γυμνολαίμικος, ζορ-
κολαίμης, κολόμπαρος, λαιμοκομμένος.

γυμνολαίμικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γδυμνολαίμ'κία Τῆν.

'Εκ τοῦ γυμνολαίμικο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γυμνο-
λαίμης.

Γυμνολαίμης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: "Εχον τρεῖς
κόττις γδυμνολαίμ'κισ. Τί νὰ σ' πῶ, κὶ τὰ φτιρά τως κἀν'-
νεν ἀβγά Τῆν. Συνών. εἰς λ. γυμνολαίμης.

γυμνολάσι τό, Πελοπν. ('Αχαΐα 'Ηλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-λάσι, διὰ τὴν ὅπ. πβ. ἀντρολάσι, βρισολάσι
γυναικολάσι κ.τ.τ.

'Ο οἶονεῖ γυμνός, ὁ μὴ καλῶς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς ἐνδεδυμένος,
τῆς σημασίας προελλοπούσης προφανῶς ἐκ τῆς κυρίας σημα-
σίας τῆς λ. ἐξελικτικῶς ἐνθ' ἀν.: Τί συντροφιά νὰ σὲ κάμω,
ἀφοῦ εἶσαι γυμνολάσι;

γυμνοξεσπαθώνω ἐνιαχ. γδυμνοξεσπαθώνω Σκόπ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ ρ. ξεσπαθώνω.

Ξιφουλκῶ, ἀφαιρῶ τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ κρατῶ
αὐτὸ γυμνὸν ἐνθ' ἀν.: "Ἄσμ.

"Ονειρο εἶδα, μάννα μου, πικρό, φαρμακωμένο,
πῶς ἦρθε τ' ἀδερφάκι μου γδυμνοξεσπαθωμένο
Σκόπ.

γυμνόπιττα ἡ, ἐνιαχ. γυμνόπ'ττα Θάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πίττα.

Πίττα, προχείρως παρασκευαζομένη ἐκ κολοκύνθης καὶ
ὀρύζης, ἀνευ περιβλήματος ἐκ φύλλων ζύμης ἐνθ' ἀν.: "Ελα
νὰ σὶ φ'λέφουμ' γυμνόπ'ττα Θάσ. Συνών. γκουλιόπιτ-
τα, κολομπαρόπιττα, ξυπόλυτη (εἰς λ. ξυ-
πόλυτος).

γυμνοπλαγιά ἡ, ἐνιαχ. γδυμνοπλαγιά Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πλαγιά.

Κλιτὺς ἄδενδρος, ἀνευ θάμνων καὶ χόρτων ἐνθ' ἀν.

γυμνοπόδαρος ἐπίθ. σύνθηθ. γδυμνοπόδαρος Πελοπν.
(Γαργαλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ποδάρει.

'Ο τύπ. γυμνοπόδαρος καὶ εἰς Σομ. εἰς λ. γυ-
μνοπόδης.

'Ο ἔχων τοὺς πόδας γυμνοὺς, ὁ ἀνυπόδητος σύνθηθ.: "Ενα
ἀγῶρι ὧς δέκα ἐφτά χρονῶν, ὁμορφο, γυμνοπόδαρο, στεκό-
ταν πίσω ἀπὸ τὸ τοιχάκι μὲ τὰ χέρια 'ς τὶς τσέπες καὶ κοι-
ταξε κατὰ τὴ θάλασσα I. Δραγούμ., Σαμοθρ., 7. || Ποίημ.

Καβαλλάρης γυμνοπόδαρος

μαύρης μούλας πεισματάρης,

μόνος, μάντενα τὸ εἶναι μου

K. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ²., 231. Πβ. γυμνοπόδης.

γυμνοπόδης ἐπίθ. σύνθηθ.

Τὸ Βυζαντ. ἢ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. γυμνοπόδης. Βλ.
Σοῦδ.

Γυμνοπόδαρος, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Κάθησε γυναῖ-
κα μαλλιαρὴ / κὶ ἄντρας γυμνοπόδης κ' ἐθανμάχησε (ἔξ
ἐπ'ωδ.) 'Αθῆν. (παλαιότ.)

γυμνοπούλλι τό, πολλαχ. γυμνοπούλλ' Λέσβ.
('Αγιάσ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πούλλι.

1) Πτηνὸν ἔχον πτέρωμα πολὺ ἀραιὸν πολλαχ. 2) Μεταφ.,
ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πτωχός, ὁ μὴ ἔχων τὴν στοιχειώδη περιου-
σιακὴν κατάστασιν Λέσβ. ('Αγιάσ.): Βρε ἀχμάξ', π' σὶ γυ-
ρεύαν νύφης οὐλον γουινόπιτρες τσί σὺ πῆγης 'ὰ μ' κ'βα-
νήγ'ς τοῦ γυμνοπούλλ' ἐδίου (ἀχμάκης = βλάξ, 'ὰ μ' κ'
βανήγ'ς = νὰ μοῦ κουβαλήσης, ἐδίου = αὐτὸ ἐδῶ).

γυμνοπούτσης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοπούτσης Πελοπν.
(Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Τριφυλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πούτσα.

1) 'Ο ἔχων τὴν βάλανον τοῦ πέους γυμνήν, ἀνευ πόσθης
ἐνιαχ. Συνών. γυμνοψώλης, κοψοπούτσης,
σουνέτης. 2) Μεταφ., ὁ ἐνδεὴς Πελοπν. (Βερεστ. Γαρ-
γαλ. Μαργέλ. Ποταμ. Τριφυλ. κ.ά.): Τί τοῦ διάλεξες, μωρή,
φτούνον φτοῦ τοῦ γυμνοπούτση πού πῆρες γι' ἄντρα, πού
δὲν ἔχει ὥρας ἀλάτι; (= πού εἶναι πολὺ πτωχός) Γαργαλ.
Συνών. βλ. εἰς λ. γυμνόκολος 2.

γυμνορούτης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνορούτης Πελοπν. (Κορινθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ρούτα.

'Ο ρακένδυτος ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

'Ο γδυμνός, ὁ γδυμνορούτης | τὰ φλωριά στρώνει καὶ
πέφτει

(ἐπὶ τῶν φιλαργύρων, οἱ ὅποιοι στεροῦνται τῶν στοιχειω-
δῶν πραγμάτων, ἐνῶ ἀποθησαυρίζουν χρυσὸν) Πελοπν.
(Κορινθ.) Συνών. γυμνός 3, γυμνοροούχης.

γυμνορούχης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνορούχης Αἰγιν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ οὐς. ρούχο.

Γυμνοροούτης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

'Ο γδυμνός, ὁ γδυμνορούχης | τὰ φλωριά στρώνει καὶ πέ-
φτει (ἐρμην. παροιμ. βλ. εἰς λ. γυμνοροούτης).

γυμνόρραχη ἡ, K. Πασαγιάνν., Μοσκ. 66 κ.ά. γυμνορ-
ράχη Φ. Πανᾶ, Λυρικ. 50 κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ράχη.

Ράχης βουνοῦ ἢ λόφου ἄδενδρος ἐνθ' ἀν.: 'Ο γέρο-Στάθης
ἔδειξε μὲ τῆς βίτσας του τὴν ἄκρη μιὰ ἀπὸ τὶς προσηλιακὲς
γυμνόρραχες τοῦ Πενταδάχτυλου K. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἀν. ||
Ποίημ.

'Σ τοῦ Πενταδάχτυλου τὴ γυμνορράχη
σὰν τὴν 'Αρτέμιδα στέκοντας μόνη,
ὅταν 'ς τοῦ 'Ολύμπου τῆς τὸ καταρράχι
χρυσᾷ τριαντάφυλλα ἢ Αὐγούλα στρώνη
Φ. Πανᾶ, ἐνθ' ἀν.

γυμνός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἐγυμνός Χίος (Πισπιλ.)
γιουμνός Μέγαρ. γυμνὲ Τσακων. γιουμνὲ Τακων. (Μελαν.
Σαπουνακ.) γυβνός 'Ερεικ. Μαθράκ. 'Οθων. γδυμνός σύνθηθ.
καὶ Πόντ. γδυμνὲς Σκυρ. γδυμνός 'Αστυπ. Κάρπ. Κῶς κ.ά.
γδυμνὸ Κορσ. ὀγυμνός 'Αμοργ. ἐγδυμνός 'Αστυπ. Σύμ.

Τῆλ. Χίος (Πισπιλ.) κ.ῆ. ἰγδυμνός Λυκ. (Λιβύσσ.) γλυμνός Κάλυμν. γδυμνός Σῶρ. ζυμνός Εὐβ. θυμνός Κύπρ. ὕμνός Θράκ. (Μέτρ.) Καππ. (Φάρασ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος (Πυργ.) γυμν-νός Καλαβρ. (Μπόβ.) γυν-νός Καλαβρ. (Βουν.) γιουν-νός Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Μαρτιν. Στερνατ. Τσολλῆν.) γιουν-νός Ἀπουλ. (Κοριλ.) γγιουν-νός Ἀπουλ. κγγιουν-νός Ἀπουλ. γουῖ-νός Καλαβρ. (Βουν. Χωρίο Βουν. Γαλλικ.) γουῖνός Καλαβρ. (Βουν.) βγυν-νός Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) γουῖν-νός Καλαβρ. (Βουν.) κιουν-νός Ἀπουλ. (Κοριλ.) βιουν-νός Καλαβρ. (Βουν.) χυν-νός Καλαβρ. (Ροχούδ.) Θῆλ. γυμνά Τσακων. γυν-νῆ Καλαβρ. (Μπόβ.) γυμνέσσα Πόντ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γ γ υ μ ν ό ς. Οἱ τύπ. γ δ υ μ ν ό ς, ε γ δ υ μ ν ό ς καὶ Βυζαντ. Διὰ τὸν τύπ. γ δ υ μ ν ό ς βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,85 καὶ 318.

1) Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, ὁ μὴ φέρων οἰκονομικὰ περιβολὴν τοῦ σώματος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Καππ. Πόντ. Τσακων.: Βγήκε ζεστός ἀπὸ τὸ μπάνιο κι ὅπως ἦταν γυμνός, κρύωσε κοιν. Δὲ βορῶ νὰ σ' ἀνοίξω τὴν πόρτα, γιατί εἶμαι γδυμνός Κύθν. Γυμνοὶ ἤρθαμι 'ς τὸν κόσμον, γυμνοὶ θὰ φύγοιμι Μακεδ. (Πεντάπολ.) Τὸ παιδί γ-γυρίζ-ζει γδυμνόν τζαὶ 'ὰ κρύωση Κῶς. Τὸ παιδί ἐν γυν-νός Καλαβρ. (Γαλλικ.) Ἦταν γδυμνός μέχρι τὰ κανιά του Τῆν. (Πύργ.) Μωρὲ πι-δάκι μ', δὲ γρυών'ς ἔτσι δὰ γδυμνός πού 'σαι: Τῆν. Ἐγὼ εἶμ-μαι γουῖν-νός Καλαβρ. (Βουν.) || Γυμνὲ οὔθι (=γυμνός ὅφιν. Πβ. τὸ ἀρχ. «κενότερος λεβηρίδος» Ἀθῆν. 362B) Τσακων. Γδυμνός φάρ', ὡς τὸν ἐγέννησεν ἡ μάνα του Μύκ. (Πβ. Π.Δ. Ἰώβ 1,21 «αὐτὸς γυμνός ἐξῆλθεν ἐκ κοιλίας μη-τρός μου») Ἐπῆε γυμνός κι ἀναζωσμένος (ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης μετὰ σπουδῆς μεταβαλλόντων) Πελοπ. (Λακων.) Γυρίζει γυμνός καὶ ξετραχηλισμένος Κρήτ. (Ἡράκλ.) Γυμνὲ νὰ ντ' ὀράου (ἀρχ.) Τσακων. || Παροιμ. 'Σ τὸ λουτρό γυμνοὶ γυρίζ'να (ἡ ἄσεμνος ἐκδήλωσις εἶναι ἀνεκτὴ εἰς ὠρι-σμένους μόνον περιστάσεις) Θράκ. (Σαρακκλ.) Πιάσ' τὸν ἐγδυμνόν κι πᾶρ' τὰ ρούχα του (παρ' ἀπόρου δὲν δύναται τις νὰ προσδοκᾷ ὠφέλειάν τινα. Πβ. τὸ ἀρχ. «οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος») Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἐνα γδυμνὸ χίλοι δυμένοι δὲν ἡμποροῦν νὰ γδύσουν (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ἀμοργ. Χίλοι κλέφτες δὲν βοροῦν νὰ γδύσουν ἕνα γδυμνὸ (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) αὐτόθ.

Γλυκὸς ὁ ὕπνος τὸ πρῶτ', | γυμνός ὁ κόλος τῇ Λαμπρῇ (ἡ ὀκνηρία συνεπάγεται πενίαν) πολλαχ. Συνών. παροιμ. Γ λ υ κ ό ς ὁ ὕ π ν ο ς τ ῇ ν α ὕ γ ῇ, | ξ ὀ ρ κ ο ς ὁ Γ λ ἄ ν ν ῆ ς τ ῇ Λ α μ π ρ ῇ,

Καὶ τὸν Ἀγροστο γυμνός | καὶ τὸ Γεννάρη ζόρκος (ἐπὶ τῶν λίαν πτωχῶν) Ἰόνιοι Νῆσ. Δύο γυμνοὶ σὸ χαμάμιν ταιριάζουνε (ἐπὶ τῶν πτωχῶν οἱ ὅποιοι ὑπανδρεύονται ὁμοί-ως πτωχὰς καὶ οὕτω δὲν ἀλλάσσει ἡ οἰκονομικὴ των κατὰ στασις) Πόντ. Γιὰ τὸν γυμνὸν οὐλοῦθε φυσάει (οἱ πτωχοὶ ἀπὸ παντοῦ εἶναι περιφρονημένοι) Πελοπ. (Πάτρ.)

Ἐμαθε γυμνός | καὶ δρέπεται δυμένος (ἐπὶ τῶν ἐκ συνηθείας ὑπομενόντων τὰς στερήσεις καὶ μὴ θελόντων βελτίωσιν τοῦ βιοτικοῦ των ἐπιπέδου) Νίσυρ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαχ. πολλαχ.

Γυμνός ἤμυδαν τσ' ἐρρήγωσα|τσ' ἀπ' τὸ τρυπ'δι ξιπά-γισα

(ἐπὶ τῶν λίαν ἐντροπαλῶν) Λέσβ. || Αἰνίγμ.

Γυμνὸ εἶμαι, γυμνοὺς ντύνω,
ὅπου βρίσκω πόρτα ἀνοιχτή,
πηγαίνω καὶ τὴν κλείνω

(ἡ βελόνη) Βιθυν. (Παλλαδάρ.)

Μιά ψηλή, λιγνὴ
ὄλο τὸ γόσμο δύνει
κ' ἐκεῖν' εἶναι γδυμνὴ

(ὁμοίως ἡ βελόνη) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἀσμ.

Σηκώθηκα καὶ ἔφυγα γδυμνός κι ἀνεμαλλιάζης
κ' ἡ μοῖρα μου μὲ ἔβγαλε σὲ μιᾶς δαφνίστας ρίζα
Ἀμοργ.

Ἄν ἴσως καὶ 'ἐς-σ' ἀπαῶ, στραὸς νὰ μὲν'ς τὸν Ἀδῆ,
ξεσκούφωτος 'ς τὴν ἐκκλησιὰ, γδυμνός μέσ' 'ς τὸ χαμάμι
Κάσ.

Γυμνός καὶ ἀξυπόλυτος ἐγύριζ-ζε 'ς τὰ ὄρη
Κῶς (Πυλ.)

Ὁνειρο-ν-εἶδαμ, μάνα μου, πικρό, φαρμακωμένο
πὼς ἦρτε ν-τ' ἀδερφούλιμ μου γδυμνὸ, ξεσπαθωμένο
Κῶς (Κέφαλ.)

Σκλάβε, πεινᾶς, σκλάβε, διψᾶς, σκλάβε, γδυμνός πηγαί-
νεις;

—Οὔτε πεινῶ οὔτε διψῶ οὔτε γδυμνός πηγαίνω
Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Γιέ μου, πού σ' εἶχα μοναχό, πού σ' εἶχα κανακάρη,
τώρα σὲ βλέπω 'ς τὸ σταυρὸ γδυμνὸ κι ἀνεμαλλιάζης
Ἰων. (Σμύρν.)

Καὶ πάλε δὲν ἐτ-ἱρόμαξα, ὥσ' ἂν δὴν ὦραν δούτη,
πού 'δα τόχ Χάρον ἐγδυμνὸ, τόθ' Θιόμ μανικωμένο
Τῆλ. || Ποίημ.

Γδυμνός 'ς τὸ κρεβάτι|τριγύριζα μόνος
μ' ὀλάνοιχτο μάτι,|μὲ χέρια ἀνοιχτά
Σ. Μαρτζώκ., Ποιήμ., 28. 2) Ὁ ἀπεψιλωμένος, ὁ ἀκάλυ-
πτος πολλαχ.: Ὁ ἀέρας πῆρε τὰ φύλλα τοῦ δέντρον κ' ἔμεινε
γυμνὸ Χίος. Εἶναι ἕνα μέρος ἀψηλούτσικο, γδυμνὸ, χωρὶς
κλαδιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μιά δαμετζάνα 'χομε μόνο κ'
εἶναι καὶ γδυμνὴ (ἀνευ προστατευτικοῦ περικαλύμματος)
αὐτόθ. Γυμνὸ σπαθὶ πολλαχ. || Ἀσμ.

Τῇ βιάνουν τσαὶ τὰ δώδεκα μὲ τὰ γυμνά σπαθίτσα
Ἀντίπαρ. β) Ὁ στερούμενος ἐξαρτημάτων, ὁ μὴ ἐπαρκῶς
ἐφοδιασμένος πολλαχ.: Γυμνὸ πλοῖο (ἀνευ ἐξαρτημάτων)
Λεξ. Ἡπίτ. Σπίτι πού δὲν ἔχει 'φαδά, πὲς πὼς εἶναι γδυ-
μνὸ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ ἐκκλησιὰ μας εἶναι γδυμνὴ,
γιατὶ τὸ χωρτζιόμ μας εἶναι φ-φτωχὸ Κῶς. 3) Ὁ ἐν-
δεὴς σύννηθ.: Ἐχασε ὅλη του τὴν περιουσία κι' ἔμεινε
γδυμνός Πελοπ. (Τριφυλ.) Μὰ χάθηκαν οἱ κοπέλες, νὰ
'βρης μιὰ, νὰ τὴ βάρης, κ' ἐδιάης ν' ἀγαπήσης τὴ γδυ-
μνὴ; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀνὲ βιάση τὸ ξεφλουδισμένο κουν-
κί, θὰ νὰ 'ναι φτωχός, ἐγδυμνός (ἀνὲ βιάση=ἂν πιάση)
Κρήτ. (Μεραμβ.) || Φρ. Γυμνός κι ἀτσάτσαλος (=ἔχων πενι-
χρὰ σκεύη. Πβ. τὸ ἀρχ. «παττάλου γυμνότερος») Πόντ.
(Οἶν.) Γυμνός, σ' σκόδς καὶ πουλλακαμένος Ἰμβρ. || Γνωμ.

Ζαγάριν ἀπὸ τὸ μανδρὶ τσ' ἄθ-θρωπον ἀπὸ φύση
τσ' ἄς εἶγ' γδυμνός τσ' ὀλόγδυμνος τσαὶ μὲ τὸ πονκα-
μίσι

Ἀστυπ. || Ἀσμ.

Μιά μελαχρινὴ γουστάρω|καὶ γυμνὴ θὰ τῆνε πάρω
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γ γ υ μ ν ό κ ο λ ο ς 1, γ γ υ μ ν ο-
π ο ὕ λ λ ι 2. β) Ἐπὶ οἴνου, ὁ ἀδύνατος, ὁ μὴ ἔχων ἀρκετὴν
δόσιν οἶνοπνεύματος καὶ σακχάρου Κ. Στασινόβ., Κρασί
96: Μερικὰ κρασιά εἶναι γυμνά, δηλαδὴ δὲν ἔχουν πάχος.
4) Ἐπὶ ἐδάφους, τὸ στερούμενον βλαστήσεως, ἄδενδρον
Μακεδ. (Μικρὸ Σούλ.) Πελοπ. (Ἀναβρυτ.) Τσακων. (Βάτικ.
Χαβουτσ.): Εἶναι γυμνός ὁ τόπος Ἀναβρυτ. Τὰ χωράφα γυ-

μνά Βάτικ. Χαβουτσ. Τοῦ τσάι γίνεται ἀπὸν ὅς τοῦ Πα-
γαίου ὅς τὰ γυμνά Μικρὸ Σούλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γυμνὸς Μοσχονήσ.*
Γυμνὸ Εὐβ. Πελοπν. (Τρίκκ.) Γυμνὸς Μακεδ. (Δεσκάτ.)
Ἔς τοῦ Γυμνοῦ Εὐβ. Ἰος Κέρκ. (Σιν.) 4 Τὸ ἀρσεν. ὡς οὐς.,
ὁ λεῖμαξ, ὁ γυμνοσάλιγκαρος Πελοπν. (Ἀναβρυτ.
Ξεχώρ.) : *Μάζωνε σκλημεάτσα μὲ καύκαλο τσ' ὄχι τοὺς*
γυμνοὺς (σκλημεάτσα=μικροὺς σκλημέους, σαλί-
γκάρι) Ξεχώρ. 5 Τὸ οὐδ. ὡς οὐς. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν
καλλιτεχνῶν, ἡ ἀπεικόνισις τοῦ γυμνοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-
τος σύνθηθ.

γυμνοσάλιαγκας ὁ, πολλαχ. γυμνοσάλιαγκας Ἰμβρ.
Λήμν. Μακεδ. (Ἀρν. Γιδ. Κεφαλοχ. Κολινδρ. Ριζώματ.
Φλόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Λεβιάδ.
κ.ά.) γυμνοσάλιαγκας Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γυμνοσά-
λιαγκας Χίος (Βροντ.) γυμνοσάλιαγκας Πελοπν. (Οἶτυλ.) γδυ-
μνοσάλιαγκας Σῦρ. γδυμνοσάλιαγκας Πελοπν. (Ὀλυμπ.) — Δ.
Σολωμ. 275 γδυμνοσάλιαγκας Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)
γδυμνοσάλιαγκας Τήν. (Ἰστέρν.) γυμνοσάλιαγκος Ἀθῆν.—
Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλῶσσ., 13—Λεξ. Περιδ. Αἰν. Βυζ.
γυμνοσάλιαγκος Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σάλιαγκας.

Ὁ γυμνός, ὁ ἄνευ κελύφους κοιλίας, ὁ λεῖμαξ ἐνθ' ἄν. :
Τώρα τὴν ἀνοιξη γεμίζει τὸ περιβόλι μας γυμνοσάλιαγκους
Ἀθῆν. Ἀμα γλέπον γυμνοσάλιαγκα ἀνακατεύουμι (= αἰ-
σθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετον) Μακεδ. (Κεφαλοχ.) Οὐ γυμνο-
σάλιαγκας δὲν ἔχ' σαμάρ', τὰ σάλ' γκάρι εἶν' (σαμάρ' =
κέλυφος) Μακεδ. (Φλόρ.) Ντῦσε τὸ παιδί σου, πὺν τ' ἀφί-
νεις καὶ γυρίζει σὰ γυμνοσάλιαγκας Πειρ. || Ποίημ.

Λουλειά ἔχεις, γδυμνοσάλιαγκα, καὶ βλέπω τοὺς ἀφροῦς
σου

Δ. Σολωμ., 275. Συνών. *βεῖλε 2, γαιδοῦρο-*
σκλημέος, γκόλιαβος Α4, γκόλιαρος 4,
γκόλιος Α4, γυμνοκοχλίδος, γυμνοσαλι-
γκαρος, γυμνοσαλιγκάρι, γυμνοσαλί-
γκαρος, γυμνοσαρακόχυλας, γυμνοσκλη-
μέος, λικάσιονας, λουμάκα, σαλιάρης,
σκλημέος, σομιαλός. β) Μεταφ., ὁ ἡμίγυμνος
Σῦρ. κ.ά. : Βρὲ γδυμνοσάλιακα! Σῦρ. γ) Ὁ κόλαξ, ὁ χα-
μερπῆς Μακεδ. (Λαγκαδ.) Συνών. γουστεριτσα.

γυμνοσαλιγάγκας ὁ, ἐνιαχ. γυμνοσαλιγάγκας Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ συμφύρσι. τῶν οὐς. γυμνοσάλιαγκας — γυ-
μνοσάλιγκαρος.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Τσεῖνοι*
οἱ γυμνοσαλιγάγκοι ἐναι πολὺ σιχαμεροὶ Πελοπν. (Ξεχώρ.)

γυμνοσάλιαρος ὁ, ἐνιαχ. γυμνοδιάλιαρους Ἡπ.
(Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Θράκ. (Καρωτ.)

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Μᾶς*
τρῶει τ' φ'ταριά οὐ γυμνοδιάλιαρους (φ'ταριά = φυταριά =
φυτεία λαχανικῶν) Κουκούλ. Συνών. εἰς λ. γυμνοσά-
λίαγκας.

γυμνοσαλιγκάρι τό, Πελοπν. (Τριφυλ.) γδυμνοσαλι-
γκάρι Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γυμνοσάλιγκαρος κατὰ τύπ. ὑπο-
κορ.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυμνοσαλίγκαρος ὁ, Πελοπν. (Ἀχαΐα Βραχν. Καλά-
βρυτ. Λακων.) γυμνοσαλίγκαρος Πελοπν. (Οἶτυλ.) γυμνοσα-
λίγκαρους Ἀλόνν. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.) Στερελλ.
(Λεβιάδ.) γδυμνοσαλίγκαρος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ.
Γαργαλ. Κόκκιν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.)
— Π. Γενναδ., Γεωργ. γλῶσσ., 13 γδυμνοσαλίγκαρος Πε-
λοπν. δυμοσφαλίγκαρος Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Οὐδ. γυμνο-
σαλίγκαρου Στερελλ. (Χαιρών.) δυμοσφαλίγκαρο Πελοπν.
(Βαλτεσιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σάλιγκαρος.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Ἐσπειρ'*
ἀντίδι καὶ μόλις φύτρωσε μοῦ τὸ φάγανε οἱ γδυμνοσαλί-
γκαροι Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. εἰς λ. γυμνοσά-
λίαγκας.

γυμνοσαρακόχυλας ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοσαρακόχ' λας
Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σαρακόχυ-
λας.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυμνοσκλημέος ὁ, Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λακων. Λεῦκτρ.)
γυμνοσκλημέος Πελοπν. (Γέρμ.) γυμνοσκλημέος Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σκλημέος.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Παροιμ.*
Ὁ γυμνοσκλημέος τὴ νύχτα περπατεῖ καὶ τὴν ἡμέρα δείχνει
ἡ σουρμά του Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) Συνών. εἰς λ. γυμνο-
σάλιαγκας.

γυμνοσκούληκας ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοσκούληκας Κρήτ.
(Νεάπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ οὐς. σκούληκας.

Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (*Lumbricus terrestris*) ἐνθ' ἄν.
Συνών. *ἀντερεθήθρα, γλιστέρα, γλίστρα 9,*
γλιστριὰ 3, γλιστριτσα 2, λεμεντήθρα,
μελιούρι, νεροσκούληκας, σκούληκας
τοῦ δρόμου, σκουληκαντέρα.

γυμνοστάτης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοστάτης Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός κατὰ συμφυρ. πρὸς τὸ οὐς.
λυχνοστάτης.

Ὁ ρακένδυτος, ὁ ἐκ παλαιότητος τῶν ἐνδυμάτων του γυ-
μνός καὶ ἰσχνός ὡς ὁ λυχνοστάτης.

γυμνόστηθος ἐπίθ. Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 26
Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 71—Λεξ. Δημητρ. Θηλ. γυ-
μνοστήθα Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 26.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. στηθος.

Ὁ ἔχων τὸ στηθος γυμνόν, ὁ γυμνόστερνος ἐνθ' ἄν. :
Στὴν πλάξ ἔχει πολλὰς γυμνόστηθες σύνθηθ. Πέρασαν
ἐμπρός μου παρθένες ξανθές, μελαχρινές, μαυρομάτες
ἀνθοστολισμένες καὶ γυμνόστηθες Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Καὶ νὰ ἔνας νιὸς γυμνόστηθος, γυμνός ὡς τὸ ζουνάρι,
ἀχόρταγα κι ἀκούραστα θερίζει τὸ χωράφι
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. *ξεμπέρτσωτος, ξεπέ-*
τωτος, ξέστηθος, ξεστήθωτος.

